

LBRIS

We know
books

Copertă: *Ionuț Ardeleanu-Paici*

Tehnoredactor: *Rodica Boacă*

Secretar de redacție: *Paulina Lămășanu*

© 2025 Editura Paideia
Str. Tudor Arghezi nr. 15, sector 2
București, România
tel.: 021.316.82.10
e-mail: office@paideia.ro
www.paideia.ro
www.cadourialese.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BIȚĂ, MĂDĂLINA

Carnavalul regal / Mădălina Biță. - București : Paideia, 2025

ISBN 978-606-748-950-7

821.135.1

Mădălina Biță

CARNAVALUL REGAL

paideia

București, 2025

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI	5
PARTEA A DOUA.....	114
PARTEA A TREIA.....	163
PARTEA A PATRA	197
PARTEA A CINCEA	236
PARTEA A ȘASEA.....	260
PARTEA A ȘAPTEA	291
PARTEA A OPTA.....	392
PARTEA A NOUA.....	412
PARTEA A ZECEA	421
PARTEA A UNSPREZECEA.....	427
PARTEA A DOUĂSPREZECEA	431

*“Fly away, bird of sorrow
And leave this soil behind
Fly away and touch tomorrow
When the pain hurts no more.”*

(king Ludwig II of Bavaria diary)

PARTEA ÎNTĂI

ERA spre seară, abia trecut de ora șase, când ne-au luat fără niciun fel de avertisment, fără ca vreunul dintre noi să fi putut reacționa în vreun fel. Totul era se pare programat din timp, în cele mai mici amănunte, iar noi nu făceam altceva decât să urmăm pașii gândiți de ei, până la scopul final, imaginat de cel care ne aștepta la destinație.

Eram trei. Eu, fratele meu Tomino și prietenul nostru Matei, care locuia în aceeași casă cu noi.

Ne-au îngrămădit într-o dubă, ne-au legat la ochi și ne-au aplicat primul tratament, în timp ce ne îndreptam către o destinație precisă.

Totul s-a petrecut foarte repede, atât de repede încât eram tentați să credem că suntem victima unei farse.

După mai puțin de o oră ne-au lăsat acolo, în câmp, legați pe liniile de tren.

Au ales locul în așa fel încât nimeni să nu ne găsească, și ce era mai important, un loc în care nu există riscul ca trenul să poată opri.

S-au așezat apoi lângă noi, la o oarecare distanță, pentru a asista la spectacolul pe care-l pusese în scenă.

În primele secunde, am avut senzația că am pierdut simțul realității, și privind către Matei și Tomino, am simțit că-i văd ca prin ceață, că sunt evanescenți. Eram uluit de cât de repede poate ceda creierul unei ființe umane atunci când este pus în fața unor situații extreme, dincolo de imaginația și capacitatea rațiunii sale de a înțelege. Minte mea devenise și ea evanescentă, nu mă mai puteam baza pe ea, nu mai era decât o uzină plină cu chimicale care se alterau, se evaporau, simțeam cum însăși esența ei se topește, iar eu mă preling în neființă pe liniile de tren.

Aveam gurile dezlegate, iar Tomino începuse să râdă, credea, așa sărac cu duhul cum era, că totul este o glumă.

Apoi, Matei mi-a spus că a urinat în pantaloni atunci când i-au administrat tratamentul, iar acum nu se putea abține să facă asta întruna, de parcă vezica lui ar fi fost conectată la Oceanul Pacific. În următoarele minute, pierduse total controlul propriului organism, transformându-se într-o masă imundă de carne, urină și fecale. Am crezut apoi că și-a pierdut definitiv mințile, când a început să strige, ca un nebun, după ajutor, până când în cele din urmă, roșu la față și plin de bale, a dat ochii peste cap și a rămas nemișcat.

Am simțit cum șinele încep să vibreze sub trupul meu, și mi-am apăsat obrazul pe fierul rece, care mi-a tăiat pielea fină și a umplut-o de sânge.

Am intrat într-o stare ciudată, în care mă priveam de undeva de sus, așa cum se spune că se întâmplă cu cei care se află în pragul morții.

Am rămas acolo, agățat de timp și de trupul meu neputincios, ore în șir; minute, secunde fără număr...

*How terrible it is to love something that death can touch
(from a gravestone)*

Totul a început atunci, cu cinci ani în urmă, în cimitirul Alter Sudfriedhof din Munich.

Eram împreună cu familia într-o vizită de o lună de zile, la niște rude stabilite acolo de foarte mulți ani.

La ultima vizită pe care le-o făcusem eram mult prea mic pentru a înțelege mare lucru, pentru a-mi lăsa atenția captată de altceva decât de nimicuri. Nu aveam nicio amintire despre aceste locuri, iar pe fetele gazdelor le reținusem destul de vag, nu însemnaseră nici ele nimic pentru mine.

Există locuri care te atrag ca un magnet, locuri pe care nu le-ai văzut niciodată, dar la vederea cărora vibrezi într-un fel straniu, fără să înțelegi de ce. Sunt locuri pe care le înțelegi în inima ta mult mai mult, mult mai intim decât cele în care trăiești zi de zi și care-ți sunt familiare, a căror aromă o guști în fiecare dimineață, în fiecare seară, înainte de a pune capul pe pernă.

Și totuși aici, la câteva mii de kilometri, am simțit ceva cunoscut în atmosferă. Lumina, umbră, soarele, mirosul aerului.

Am trecut însă peste toate astea destul de repede, lăsându-mă în voia conversațiilor, la început protocolare, apoi din ce în ce mai relaxate, în voia orașului, a zgomotelor sale.

Nu știu de ce, dar în ultima vreme călătoriile mi se păreau ceva decadent, un lux pe care și-l îngăduie spiritul, o plăcere în care se poate pierde dacă adăstează prea mult, contemplând aromele nesfârșite ale străzilor, orașelor, mereu altele, mereu misterioase, amețitoare, halucinate, atunci când le străbați în viteză, lăsându-te pradă acelei ciudate dorințe care nu are sațietate, de a vedea de fiecare dată ceva mai strălucitor, mai mare, mai misterios.

Cimitirul poate părea o destinație modestă pentru unii, un loc care nu are darul de a stimula ochiul ori sufletul într-un mod spectaculos, care nu are darul, așa cum o fac alte obiective turistice, de a-ți transmite un mesaj pe care să-l poți imprima acolo, în suflet, ori de a-ți dezvălui acea strălucire care-ți impresionează retina pe veci, care-ți tăie respirația și te transporta pe loc în alte lumi.

Adevărul este însă că mie îmi venea să râd auzind cum oamenii sunt atât de impresionați de călătorii. Fernando Pessoa spunea că, de fapt, călătoriile sunt pentru cei lipsiți de imaginație, și, ca un adevărat creator, un spirit de artist cu imaginație debordantă, nu are nevoie de asta. Este firesc, acesta are de bună seamă în interior toate lumile, iar asta nu e nimic, căci el creează infinit de multe alte lumi, le imaginează, le trăiește, le experimentează, le simte aroma, trăiește în ele în totalitate, cu toată ființa sa, în timp și spațiu.

Îmi amintesc că am fost invitați la o plimbare de recunoaștere prin oraș, iar către amiază gazdele ne-au pomenit ca din întâmplare de acest loc, în care am poposit fără vreun plan prealabil, ci pur și simplu pentru a ne relaxa pentru un timp, lăsând undeva în fundal zgomotele citadine.

Totul s-a întâmplat pe nesimțite, așa cum se întâmplă uneori lucrurile cu adevărat importante din viața noastră.

Am simțit acel fior straniu care seamănă cu fericirea, atunci când am pășit pe sub bolțile de o arhitectură solemnă ale cimitirului.

Uneori îmi spun că poate dacă aș fi pășit acolo într-un alt anotimp, la o altă oră din zi, poate că lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Sau poate că nu. Pe de altă parte, poate că totul trebuie să se întâmple într-un fel anume, iar decorurile sunt deja pregătite atunci când lucrurile au a se așeza acest fel în destinul nostru.

Uite, îmi șopti mama privind în jur, atunci când am intrat cu toții pe o alee largă, străjuită de copaci, suntem într-o pădure...

Acela a fost poate momentul în care ceva din aer, din cîrîpîtul păsărilor, din aroma vîntului călduț care adia grăbit peste monumentele restaurate ale acestui cimitir care încetase a mai fi locaș pentru morți și devenise parc, un parc al amintirilor, al memoriei nesfârșite a vieților care au fost, al epocilor, al parfumurilor uitate, al romanței, acesta a fost momentul în care am recunoscut aleile, copacii, frunzele, adierile, șoaptele.

Ne-am așezat pe o bancă și ne-am lăsat purtați de ecourile poveștilor nescrise ale acestui loc.

Gazdele ne-au povestit câte ceva despre vremurile trecute, am discutat despre mormintele unor oameni celebri, pictori, persoane oficiale, aristocrați.

Eu am rămas în picioare și le-am spus că aveam să fac un mic tur al împrejurimilor de unul singur, pentru a-mi lua răgazul de a studia mai bine arhitecturile.

Peste încă cinci ani regăseam pe aplicația google earth o imagine panoramică chiar din acest loc, postată de un admirator al cimitirului, părăndu-mi-se ironic să revăd în acest fel locația în care toată această poveste a început.

Am adăstat atunci pe o altă bancă, singur, cufundat în meditație, cu sufletul mustind de doruri și patimi nespuse, neînțelese până atunci.

Era aceeași lumină, cea de atunci, același soare, aerul mirosea la fel.

Undeva, în depărtare, se întrezărea un monument cu un înger care săruta un om, pesemne că îi lua sufletul către lumea de dincolo, mi-am spus eu nostalgic.

I-am privit îndelung și m-a cuprins o emoție ciudată, piatră frumos sculptată, atitudinea trupurilor care se atingeau cu atâta

grație, raza care mi-a atins chipul fugar atunci când am întors capul către un porumbel care și-a luat zborul de pe fruntea îngerului, toate astea m-au făcut să-mi simt ochii umezi de fericire.

Într-o secundă, totul a revenit în sufletul meu, șoapte din trecut, sunetul pierit al unei melodii demult uitate, apoi tu, chipul tău, ochii tăi adânci și mâinile care-mi cuprindeau fața de fiecare dată când ființa mea simțea că se prăbușește în neant.

Atitudinea ta mândră, privirea limpede, clară, transparentă, vivace, hotărâtă, de o frumusețe aproape insuportabilă, puterea pe care am simțit-o când te-am privit la rându-mi, o putere imposibil de înțeles pentru o ființă umană. Fruntea înaltă, atingerea, ți-am cunoscut atingerea, aș fi recunoscut-o din milioane, infinite de alte atingeri rătăcite prin lume și regăsite aici, pe obrazul meu. Niciuna nu ar fi putut semăna cu cea a mâinilor tale. Chipul tău mă chema înainte, pe cărările pădurii, către un loc neștiut și totuși atât de cunoscut de noi. Vocea ta se simțea asemenea brizei, devenise aer, îmi mângâia ființa.

Apoi, după o clipă, am rămas acolo, împietrit, respirând aerul pur al naturii, străjuind monumentele sub care se odihneau amintiri fără nume, privind prin aer ca prin întuneric, fără să mai disting calea către locul cunoscut spre care mă îndreptam.

Am înțeles atunci că tot ce am simțit nu avea consistența unei năluciri, nu avea realitatea unui abur care, trecându-ți prin față, prinde forme stranii în ochii tăi și ți se năzare că distingi ceva, o siluetă demult uitată care-ți face cu mâna.

Mi-am amintit buzele tale, felul în care degetele mele le simțeau atunci când le mângâiam ușor linia în timp ce tu schițai un zâmbet discret, reținut, de parcă te-ai fi temut să-mi întreprupi ritualul.

Acum, în acest loc, aveai consistența vie a amintirii, erai una dintre memoriile scrise cu litere de aur în sufletul meu.

Totul însă a dispărut atât de repede, prea repede pentru ca ființa mea să poată simți de două ori atingerea amintirii. Cine ești tu?

Undeva, în depărtare, se auzea o melodie bine cunoscută, dar pe care acum mi-o aminteam parcă din alte vremuri. Era Reverie de Schumann, cântată la un acordeon, pe o alee. Am fost surprins să constat că aici, în acest parc, existau astfel de cântăreți de stradă, care interpretau melodii care-ți răscoleau sufletul, căci sunetele pătrundeau până în cele mai prăfuite unghere, unde, în sertare bine ferecate, se păstrau vechile arome care prindeau viața aici, în acest loc dedicat morții și monumentelor sale, istoriei sale, trecutului.

Acest ciudat cimitir transformat în parc era asemeni unui imperiu, cândva măreț și plin de strălucire, care acum se transformase în loc de promenadă, ci mai puțin de liniștire a sufletului și odihnire a trupului, de meditație pentru minte.

Am înaintat pe cărările vechiului imperiu fără să știu exact unde mă îndrept, lăsându-mă purtat de sunetele acordeonului, ca și cum acolo, în capătul aleii, se afla scopul pe care îl urmăream fără să știu de ce.

În capătul aleii există un fel de grădiniță plină de iarbă, presărată cu trei, patru morminte. Privind înapoi, pe drumul care mă adusese în acest punct, am văzut undeva în stânga, o piatră funerară mai înaltă, pe care numele erau șterse de vreme.

M-am apropiat plin de o emoție ciudată, care-mi zguduia întreaga ființă, și am recunoscut locul în care în visele mele adăstasem de atâtea ori, fără să știu ce-mi mâna sufletul într-acolo în fiecare noapte.

Era aceeași cărare pe care o apucam ca un nebun, aceeași piatră funerară la dreapta căreia mi se umezeau ochii, iar sufletul mi se umplea de dor și neputință.

Totul era aici, în cele mai mici amănunte, în Alter Sudfriedhof, cimitirul parc, fost imperiu plin de strălucire al neființei, locul în care reveneam noaptea, locul în care sufletul meu se întorcea fără încetare.

Un imperiu ale cărui cărări le cunoșteam atât de bine, fără ca picioarele mele să-l fi străbătut vreodată, fără ca mâinile mele să fi atins vreodată monumentele impunătoare din piatră pe care le știam la fel de bine, le iubeam, făceau parte din istoria nescrisă a ființei mele, închise într-un sertar, pe care abia acum le descopeream, pe acordul atât de cunoscut al acestei melodii pe care o intonasem de atâtea ori, însă niciodată în acel fel, în care o făcusem cândva în sufletul meu, așa cum am descoperit în cutia plină cu amintiri.

E inutil să spun că la plecare nu am mai înțeles nimic din toate astea, atunci când clipele de revelație trecuseră, iar rațiunea preluase rolul de inchișitor și cenzor al gândurilor și simțămintelor inexplicabile, când lumina orașului și zgomotele sale mi-au pătruns ființa cu alte arome și sunete ce m-au făcut a uita atingerile diafane din imperiul Alter Sudfriedhof.

Continuam să-mi țin privirea ațintită către Tomino, atât cât îmi permitea poziția în care mă aflam. Îmi țineam obrazul pe linia rece de tren, care îmi zgâria fața de câte ori încercam să fac o mișcare mai amplă.

Era ceva pe chipul lui, poate nevinovăția celui care nu înțelege în totalitate răul care este pe cale de a se produce, astfel că fața lui devine un fel de paradis, un loc pur și lipsit de orice amenințare, în care te izolezi pentru a te proteja, pentru a da uitării tot ce se află dincolo. Fața lui Tomino devenise micul

paradis al izolării mele, în luptă cu frica disperată care mă cuprinsese.

Matei continua să strige ca un nebun după ajutor, apoi recurgea la instanțe mai înalte cum ar fi sfinții, îngerii și Dumnezeu, iar din timp în timp mă informa asupra faptului că trupul lui continua să nu-l asculte, astfel că nu se oprise din urinat nici până la acel moment, adică zeci de minute de la plasarea noastră pe liniile de tren.

Cei care ne țineau prizonieri stăteau pe margini și ne strigau tot felul de invective, râdeau și ne promiteau că vor face sendvișuri cu bucățile noastre de carne, după ce le vor fi prăjit la grătar.

Ne amenințau în fel și chip, însă de cele mai multe ori eram refractari la ceea ce spuneau, căci frica ne făcea uneori să nu mai înțelegem cuvintele, ci doar din tonul frazelor ne făcea să înțelegem că își bat joc de noi, că ne incită.

Alteori, ne speriau începând să strige că se apropia trenul, iar Matei începea să intoneze toate rugăciunile pe care crezuse că le uitase cu mult timp în urmă, sau poate pe care nici măcar nu le învățase vreodată.

Eram cu toții sub efectul drogurilor, însă ce era mai ciudat era că frica nu dispăruse, ba chiar era o frică și mai violentă decât dacă nu am fi fost sub influența acestora, ceea ce mă deruta cu privire la ce anume folosiseră pentru a face spectacolul și mai spumos. Unul dintre efectele drogului, care pesemne contribuia la potențarea fricii, era că pierdusem noțiunea timpului, nu eram capabili să precizăm dacă din momentul plasării noastre pe linia de tren trecuseră câteva zeci de minute sau câteva ore. Asta făcea ca așteptarea să fie și mai încordată, iar inimile noastre să fie pe punctul de a ceda în orice moment. Eram plin